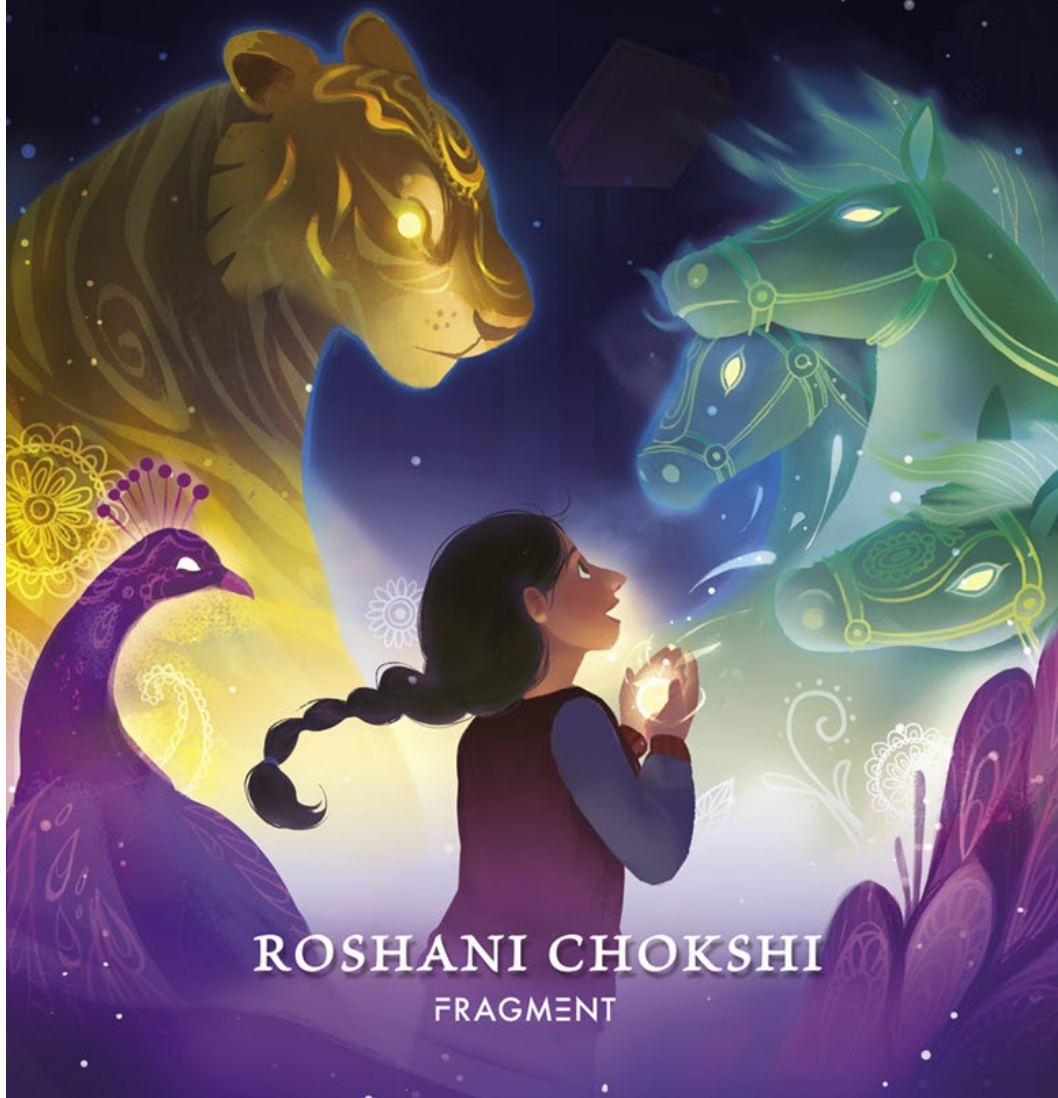

RICK RIORDAN PREDSTAVUJE

Aru Šah

A KONIEC ČASU.

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

Aru Šah a koniec času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Roshani Chokshi
Aru Šah a koniec času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Aru Šah

A KONIEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

*Mojim sestrám:
Niv, Victorii, Bismah, Monike a Shraye.*

Naozaj by sa nám zišla nejaká spoločná znelka.

Obsah

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere	13
Ajajaj	22
Prebudenie	30
Ne-kom-pe-tent-nosť	35
Ďalšia sestra	43
Dívaj sa, ale nie naozaj	50
Rada strážcov	60
Kto je tvoj otec?	75
Tri kľúče	80
Výprava do salónu krásy	94
Sneží, sneží popolček	103
Privedte ďalšieho démona! Počkat', radšej nie... ..	111
Hipster v mravenisku	123
Výprava do samoobsluhy	129
Prečo sú všetky začarované veci také bezočivé?	141
Čo priniesli Sezóny	153
Knižnica od A po Z	165
Zvláštnosti	175
Toto naozaj... NAOZAJ... nedokážem	187
Fíha, ona to dokázala	197
Dvere a psy	203
Ktože je poslušný psíček?	209
Index duše	214
Trúfnuť si, narušiť, uráčiť sa	225

Čo vidieť (a čo nie)	235
Môj dom, nie vás! Nedotýkať sa!	244
... a potom nastúpila horda svätójánskych mušiek veľká ako Godzilla	251
Príbeh paláca	258
Most zabudnutia	266
Šukrov príbeh	274
Čudne to tu smrdí	282
#Jednotka na Mininom zozname Desiatich spôsobov, akými nechce zomrieť: Smrť smradľavým dychom	289
V budúcom živote budem krava	297
Jazierko minulosti	303
Dostanem na cestu lepšie vlasy?	312
Začala s tým televízia	322
Útok!	329
Aru Šah je klamárka	337
Ktože je tu klamár?	345
Zlyhanie	349
Máš to tam všetko?	353
Slovné zvratky	361
Prečo, prečo, prečo? Hlúpe slová	366
Hav	372
SLOVNÍČEK	378

Z Aru Šah vám vybuchne hlava

Stalo sa vám niekedy, že ste čítali knihu a pomysleli ste si: *Páni, škoda, že túto knihu som nenapísal ja!?*

Takou knihou je pre mňa *Aru Šah a koniec času*. Je v nej všetko, čo mám rád: humor, akcia, výborné postavy a, samozrejme, úžasná mytológia! Lenže túto knihu by som sám napísať nemohol. Nemám prirodzené ani naštudované vedomosti na to, aby som sa popasoval s obrovským, neuveriteľným svetom hinduistickej mytológie, nie ešte, aby som to napísal takto zábavne a čitateľne.

Šťastie pre nás všetkých, že to dokáže Roshani Chokshi.

Pokiaľ nepoznáte hinduistickú mytológiu, tak na vás čaká príjemné prekvapenie! Mysleli ste si, že Zeus, Áres a Apolón

sú samorasti? Len počkajte, keď spoznáte Hanumána a Urvaší. Mysleli ste si, že *Anaklusmos* je super zbraň? Tak sa pozrite na parádnu zbierku božských zbraní zvaných *astrы* – palice, meče, luky a siete utkané z bleskov. Vyberte si, čo sa vám páči. Budete ich potrebovať. Mysleli ste si, že Medúza je desivá? Slabý odvar proti *nágom* a *rákšasom*. Aru Šah, energická a šikovná siedmačka z Atlanty, sa chystá vhuľnúť do tohto bláznovstva a z jej dobrodružstiev vám veľmi príjemne exploduje hlava.

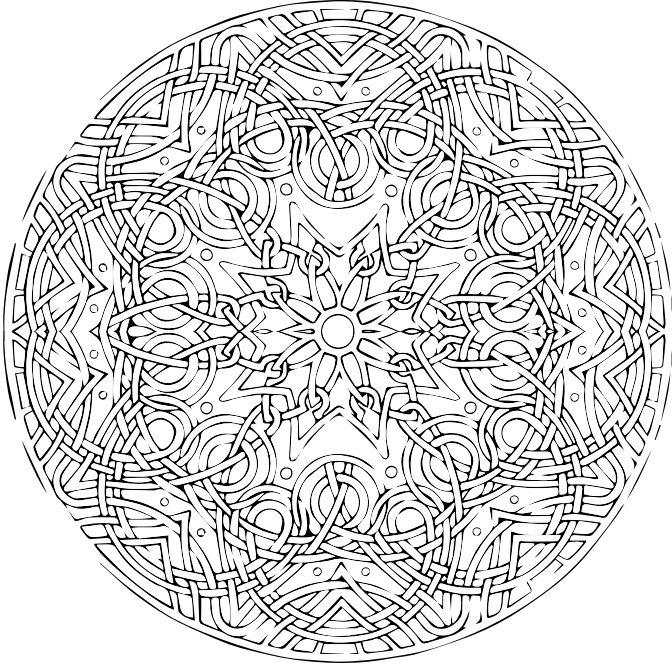
A ak poznáte hinduistickú mytológiu, zažijete najzábavnejšiu rodinnú slávnosť všetkých čias. Stretnete sa s množstvom svojich oblúbencov – s bohmi, démonmi, netvormi, lotrami aj hrdinami. Vyletíte k nebesám a zostúpíte do podsvetia. A bez ohľadu na to, koľko z tých mýtov poznáte, stavím sa s vami o balíček Twizzlers, že sa dozviete niečo nové.

Asi ste už zistili, aký som šťastný, že sa s vami môžem o túto knihu podeliť. Áno, som fakt nadšený.

Tak na čo čakáme? Aru Šah sa poneviera po Múzeu starého indického umenia a kultúry, kde pracuje jej mama. Začali sa jesenné prázdniny a Aru by dala ruku do ohňa za to, že ju čaká ďalší nudný deň.

Haha. Je vedľa ako tá jedľa.

Rick Riordan

1. KAPITOLA

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere

Ak vyrastáte obklopení krajne nebezpečnými vecami, hrozí vám, že si na ne po určitom čase zvyknete. Aru žila v Múzeu starého indického umenia a kultúry asi odjakživa. A veľmi dobre vedela, že sa nesmie dotknúť lampy na konci Siene bohov.

Hovorila o tej „skazonosnej lampe“ podobne ako pirát, ktorý skrotil morskú obludu a len tak mimochodom prehodí: *Hm, myslíte tuto starca Ralfika?* Ale aj keď bola na ňu zvyknutá, ani raz ju nerozsvietila. To by bolo proti pravidlám. Proti pravidlám, ktoré odriekavala každú sobotu, keď viedla populďňajšiu prehliadku múzea.

Niekomu možno nevonía pracovať cez víkend, ale Aru to nikdy nevnímala ako prácu.

Brala to ako obrad.

Ako tajomstvo.

Obliekala si na to jasnočervenú vestu s tromi ozdobnými gombíkmi. Napodobňovala mamin hlas múzejnej kurátorky a – čo bolo na tom najlepšie – ľudia ju *počúvali*. Nespúšťali zrak z jej tváre. Najmä keď hovorila o tej prekliatej lampe.

Niekedy sa jej zdalo, že je to tá najúžasnejšia vec, o ktorej kedy rozprávala. Prekliata lampa je omnoho zaujímavejšia téma na rozhovor než napríklad návšteva u zubára. Hoci, dá sa povedať, že prekliate sú oboje.

Aru žila v múzeu tak dlho, že už pred ňou neskrývalo nijaké tajomstvá. Čítala a písala si úlohy pod obrovským kameným slonom pri vchode. Často zaspala v premietacej sále a zobudila sa tesne predtým, než praskajúca nahrávka oznámila, že India sa stala nezávislou od Veľkej Británie v roku 1947. Dokonca si pravidelne skrývala cukríky v papuli štyristoročnej sochy morského draka v západnom krídle (dala mu meno Steve). Aru vedela o všetkom, čo sa kde v múzeu šuchlo. Až na jednu vec...

Na lampu. Tá pre ňu zostávala veľkou záhadou.

„Vlastne to nie je tak celkom lampa,“ vysvetlila jej mama, renomovaná kurátorka a archeologička doktorka K. P. Šah, keď ju Aru po prvý raz ukázala. „Voláme ju *diya*.“

Aru si pamätala, ako si vtedy pritláčala nos o sklenú vitrínu a hľadela na ten kus hlíny. Na prekliaty predmet to vyzeralo dosť nudne. Trochu pripomínal rozpučený hokejový puk.

Okraje mal zdobené drobnými znakmi, pripomínali stopy po uhryznutí. No aj keď lampa vyzerala celkom obyčajne, zdalo sa, akoby sa od nej dokonca aj sochy v Sieni bohov odkláňali a udržiavali si odstup.

„Prečo ju nemôžeme rozsvietiť?“ spýtala sa vtedy mamy.

Mama sa vyhla jej pohľadu. „Svetlo niekedy ožiari veci, ktoré je lepšie nechať v tme. Okrem toho, nikdy nevieš, kto sa práve díva.“

Aru, tá sa dívala. Dívala sa celý svoj život.

Každý deň po škole prišla domov, zavesila batoh na chobot kamenného slona a zakrádala sa k Sieni bohov.

Bola to jej najobľúbenejšia expozícia múzea, zahŕňala stovku sôch rôznych hinduistických bohov. Mama dala obložiť steny zrkadlami, aby návštevníci videli artefakty zo všetkých strán. Tie zrkadlá boli „starobylé“ (toto slovo Aru použila, keď predala Burtonovi Praterovi zelenkastú pencu za závratnú sumu dva doláre a polovicu tyčinky Twix). Vďaka vysokým brestom a lagerstrémiam za oknami prenikalo do Siene bohov vždy trochu tlmeného svetla. Akoby našuchoreného. Akoby sochy mali svetelné koruny.

Aru zastala vo dverách a obzerala si svoje obľúbené postavy – boha Indru, vládcu nebies metajúceho blesk, boha Krišnu hrajúceho na flaute, meditujúceho Budhu sediaceho vzpriamene s prekríženými nohami –, až pokiaľ nevyhnutne ako magnet nepritiahla jej pohľad *diya* v sklenej vitríne.

Vždy tam dlho stála, čakala na niečo... na čokoľvek, čo by

urobilo nasledujúci školský deň zaujímavejší, alebo vďaka čomu by si ľudia všimli, že ona, Aru Šah, nie je obyčajná siedmačka prehrýzajúca sa druhým stupňom, ale niekto *výnimočný*...

Aru čakala na zázraky.

A zo dňa na deň bola sklamanejšia.

„Urobte niečo,“ zašepkala sochám bohov. Bol pondelok ráno a ona ešte trčala v pyžame. „Máte veľa času vyvieť niečo parádne, lebo mám jesenné prázdniny.“

Sochy neurobili nič.

Aru pokrčila plecami a pozrela sa z okna. Stromy v Atlante v Georgii si ešte nevedomili, že je október. Len v hornej polovici nabrali červenozlatistý odtieň, akoby ich niekto namočil do vedra s ohňom a potom vrazil späť do trávniku.

Ako Aru čakala, vyvíjal sa z toho poriadne nudný deň. Už to ju malo vystríhať. Svet veľmi rád klame ľudí. S obľubou predstiera, že deň bude jasný a lenivý ako slnkom rozohriaty med stekajúci po pohári, a pritom vyčkáva, kedy prestanete byť v strehu...

A znenazdajky udrie.

Chvíľu predtým, ako sa rozdrnčal zvonček pri vchodových dverách, poletovala Aruina mama v ich maličkom prepchatom byte pripojenom k múzeu. Zdalo sa, že číta tri knihy naraz, pritom rozprávala do telefónu jazykom, ktorý znel ako zbor drobných zvončekov.

Aru zatiaľ ležala dolu hlavou na gauči, hádzala do mamy pukance a robila, čo mohla, aby upútala jej pozornosť.

„Mami, ak nič nepovieš, tak so mnou pôjdeš do kina!“

Mama sa spôsobne zasmiala do telefónu. Aru sa zamračila. Prečo sa ona sama nevie takto smiať? Od nej to vždy znelo, akoby sa dusila vzduchom.

„Mami. Ak nič nepovieš, tak mi kúpiš psa! Pyrenejského horského. A dáme mu meno Doktor Havkáč!“

Mama teraz so zatvorenými očami prikyvovala, čo znamenalo, že sa naozaj sústreďuje. Lenže nie na Aru.

„Mami, ak nič nepovieš, tak...“

Píííp! Píííp! Píííp!

Mama nadvihla jemne oblúkovité obočie a zadívala sa na Aru. *Vieš, čo máš robiť.* Aru to vedela. Len sa jej do toho nechcelo.

Skotúlala sa z gauča a ako Spiderman preliezla po zemi, či aspoň takto nezíska maminu pozornosť. Nebola to hračka, dlážka bola posiata knihami a poloprázdnyimi hrnčekmi čaju s korením. Obzrela sa a videla, ako si mama niečo značí do poznámkového bloku. Aru sa naštvála, otvorila dvere a zamierila ku schodom.

V pondelok popoludní vládol v múzeu pokoj. Dokonca aj Sherrilyn, vedúca múzejnej ochranky a trpezlivá Aruina pestúnka cez víkendy, mala v pondelok voľno. Každý iný deň – okrem nedele, keď mali zatvorené – pomáhala Aru rozdávať návštevnícke nálepky. Informovala hostí, kadiaľ sa ide k rôznym

expozíciám, a ukazovala im, kde sú záchody. Raz sa jej dokonca pošťastilo vynadať jednému nešťastníkovi, ktorý potľapkal kamenného slona s nápadným nápisom NEDOTÝKAŤ SA (Aru tomu zákazu rozumela tak, že sa vzťahuje na všetkých okrem nej).

Vedela, že v pondelok prichádzajú iba náhodní návštevníci, ktorí sa prišli ukryť pred zlým počasím. Alebo tí, čo potrebujú nenápadne vyjadriť obavy, že Múzeum starého indického umenia a kultúry uctieva diabla. A niekedy to bol jednoducho len poslíček z FedExu s balíčkom.

Čo nečakala, keď otvárala dvere, bolo, že za nimi uvidí troch spolužiakov z Augustovej základnej školy. Nadvihol sa jej žalúdok, ako keby sa s ňou odrazu zastavil výťah. Brucho sa jej stiahlo od strachu, zhĺkla a tí traja vyvalovali oči na jej pyžamo so Spidermanom.

Prvá, Poppy Lopezová, si založila opálené pehavé ruky na prsiach, hnedé vlasy mala stiahnuté vzadu do prísneho drdolu ako baletka. Druhý, Burton Prater, natiahol ruku a na dlani mu ležala škaredá penca. Burton bol malý a bledý a v páskavej žlto-čiernej košeli vyzeral ako nešťastný čmeliak. Tretia, Arielle Reddyová, triedna krásavica s tmavohnedou pletou a lesklými čiernymi vlasmi, si ju len zlostne premeriavala.

„Vedela som to!“ vyhlásila Poppy víťazoslávne. „Na matike si všetkým natárala, že tá mama zoberie na prázdniny do Francúzska.“

Veď mi to aj sľúbila, pomyslela si Aru.

Raz v lete sa mama schúlila na gauči, unavená z ďalšej zá-
morskej cesty. Tesne predtým, ako zaspala, stisla Aru plece
a povedala: *Možno ťa na jeseň zoberiem do Paríža, Aru. Pri Sei-
ne je jedna kaviareň, kde počuješ, ako vychádzajú hviezdy, skôr
než sa roztancujú na večernej oblohe. Zájdeme si do pekárstva
a do múzeí, budeme popíjať kávu z malých šáločiek a celé hodiny
sa prechádzať v záhradách.*

V tú noc nemohla Aru zaspať. Predstavovala si úzke
klukaté uličky a záhrady také nóbl, že aj kvety sa v nich tvá-
rili naduto. Vďaka maminmu sľubu si upratala izbu a bez
šomrania umyla riad. A v škole si z tejto nádeje vytvorila br-
nenie. Všetci ostatní spolužiaci v Augustovej základnej škole
mali prázdninové domy na exotických miestach ako Maldivy
alebo Provensalsko a ponosovali sa, keď mali ich rodičia jach-
ty v servise. Ten prísľub Paríža Aru o maličký krôčik posunul
medzi nich.

Teraz mala čo robiť, aby sa pod pohľadom Poppiných mod-
rých očí nescvrkla. „Mama musí ísť na tajnú misiu. Nemohla
ma nikam zobrať.“

Trochu to bola pravda. Na služobné cesty ju mama nikdy
nebrala.

Burton zahodil zelenú mincu. „Oklamala si ma. Dal som
ti dva doláre!“

„A dostal si *starobylú* mincu...“ začala Aru.

Arielle jej skočila do reči. „My vieme, že klameš, Aru. Pre-
tože si *klamárka*. A po prázdninách to všetkým povieme...“

Aru pocítila nevoľnosť. Keď minulý mesiac nastupovala do Augustovej základnej školy, tešila sa. Dlho jej to však nevydržalo.

Na rozdiel od iných študentov sa nevozila do školy elegantnou čiernou limuzínou. Nemala dom na pláži. Nemala izbu na štúdium ani slnečnú izbu, mala iba *izbu*, a bolo jej jasné, že v skutočnosti je to skôr komora trpiaca velikášskym komplexom.

Čoho mala dosť, bola predstavivosť. Aru snívala celý svoj život. Každý víkend, keď čakala, kedy sa mama vráti domov, si o nej vymýšľala príbehy: je špiónka, vyhnaná princezná, čarodejnica.

Mama tvrdila, že sa jej nechce chodiť na služobné cesty, ale že sú nutné, aby udržala múzeum v prevádzke. A keď už bola doma a zabudla hoci na Aruin šachový krúžok alebo spev v zbere, nebolo to preto, že by na dcéru kašľala, ale preto, lebo mala veľa práce s udržiavaním svetového mieru, rozvojom umenia a tak ďalej.

A preto, keď sa spolužiaci v škole pypytovali, rozprávala im Aru rozprávky. Ako tie, čo si vymýšľala pre seba. Hovorila o mestách, kde nikdy nebola, o jedlách, ktoré nikdy nejedla. Keď prišla v ošúchaných topánkach, vysvetľovala, že tie lepšie poslala do Talianska do opravy. Bránila sa nepatrne nadvihnutým obočím a naschvál komolila mená obchodov, kde nakupovala oblečenie, z Targetu urobila francúzsky *Tar-Jay*, z Walmartu nemecký *Vahl-Mahrt*. A keď to nevyšlo, jednoducho vzdychla: „Verte mi, túto značku nepoznáte.“

A týmto spôsobom medzi nich ako-tak zapadla.

Istý čas na tieto jej klamstvá neprišli. Dokonca bola pozvaná na víkend pri jazere s Poppy a Arielle. Všetko však pokazila vtedy, keď ju pristihli, ako sa zakráda pomedzi zaparkované autá. Arielle vyzvedala, ktoré z nich je jej. Aru náhodne na jedno ukázala a Arielle zmrzol úsmev na perách. „Ale čo! Veď to je naše auto.“

Teraz v múzeu sa Arielle na Aru zaškerila rovnako pohľadavo.

„Vravela si, že máš slona,“ obula sa do nej Poppy.

Aru ukázala na kamennú sochu za sebou. „Jasné, že mám!“

„Vraj si ho zachránila z Indie!“

„No, mama vravela, že bol zachránený z jedného chrámu, takže...“

„A vravela si, že máš prekliatu lampu,“ dodala Arielle.

Aru si všimla červené svetielko na Burtonovom telefóne. Svietilo, neblikalo. Nahráva si ju! Spanikárila. Čo keď video zavesí na net? Potom by jej zostávali dve možnosti: 1. dúfať, že sa nad ňou vesmír zľutuje a postará sa, aby sa samovznietila, prv než sa začne škola, alebo 2. zmeniť si meno, vypestovať si briadku a odstáhovať sa.

Alebo, aby sa tomu celkom vyhla...

Mohla by im ukázať nemožné.

„Tá začarovaná lampka je naozajstná,“ vyhlásila. „Dokážem vám to!“

2. KAPITOLA

Ajajaj

Boli štyri hodiny popoludní, keď Aru s tromi spolužiakmi vošla do Siene bohov.

Štvrtá hodina popoludní je niečo ako pivnica. Teoreticky úplne nevinná vec. Ale keď sa nad tou pivnicou vážne zamyslíte, je to cement naliaty na živej zemi. Má smradľavé neupravené priestory a drevené trámy, ktoré vrhajú až veľmi ostré tieň. Akoby vravela: *skoro, ale nie úplne*. Štvrtá popoludní je niečo podobné. Skoro, ale už nie úplne popoludnie. Skoro, ale ešte nie úplne večer. A týmto spôsobom si mágia a nočné mory vyberajú tieto neurčité chvíle a čakajú.

„Kde máš vôbec mamu?“ zaujímala sa Poppy.

„Vo Francúzsku,“ odvetila Aru a pokúšala sa držať bradu hore. „Nemohla som ísť s ňou, lebo sa musím starať o múzeum.“

„Asi zase klame,“ zahučal Burton.

„Klame na sto percent, veď vie iba to,“ pripojila sa Arielle.

Aru sa objala rukami. Vedela toho veľmi veľa, len keby si to niekto všimol. Vedela si zapamätať veci, ktoré počula iba raz. Vedela hrať šach, a to tak, že by bola šla na štátny šampionát, keby jej Poppy a Arielle nepovedali: *Šach nikto nehrá, Aru. To nemyslíš vážne.* A tak z krúžku odišla. Bývala dobrá aj pri písomkách. Ale teraz, keď niektorú písala, nedokázala myslieť na iné, len aká je tá škola drahá (mamu stála celý majetok) a ako všetci zízajú na jej tenisky, ktoré boli moderné vlani, a dnes už sa nenesia. Aru chcela, aby si ju všímali. Lenže všímali si ju z nesprávnych dôvodov.

„Zdá sa mi, že si vravela, že máte byť v centre mesta. Ale v školskom adresári bola uvedená táto skládka,“ pohrdlivo povedala Arielle. „Ty fakt bývaš v múzeu?“

Hej.

„Nie. Rozhliadni sa – vidíš tu niekde moju izbu?“

Je hore...

„Keď tu nebývaš, ako to, že máš na sebe pyžamo?“

„V Anglicku dnes nosí cez deň pyžamo každý,“ bránila sa Aru.

Možno.

„Aj kráľovská rodina.“

Keby som bola z kráľovského rodu, z pyžama nevyleziem.

„Ako povieš, Aru.“

Štvorica sa zastavila v Sieni bohov. Poppy pokrčila nos. „Prečo majú tí tvoji bohovia toľko rúk?“

Aru očerveneli končeky uší. „Jednoducho majú.“

„Nemáte vy asi tak tisíc bohov?“

„Čo ja viem,“ odvetila.

A tentoraz hovorila pravdu. Mama jej povedala, že hinduistické božstvá sú početné, ale nezostávajú celý čas jednou osobou. Niekedy sa reinkarnujú – ich duša sa znovu narodí v niekom inom. Táto predstava sa Aru pozdávala. Občas premýšľala, kým by bola v inom živote. Možnože jej nová verzia by vedela, ako poraziť obludnú siedmu triedu.

Jej spolužiaci sa rozbehli po Sieni bohov. Poppy vystrčila boky a zamávala rukami, napodobnila jednu sochu a rozosmiala sa. Arielle ukázala na kyprú postavu bohyně a prevrátila oči. Aru zacítila v bruchu horúčosť.

Želala si, aby sa tie sochy na mieste rozpadli. Želala si, aby neboli také... nahé. Také iné.

Pripomenulo jej to minulý rok, keď šla s mamou na slávnostný banket šiestej triedy vo svojej starej škole. Aru si obliekla, čo mala najkrajšie: svetlomodrý *salwar kameez* s drobnými zrkadielkami v tvare hviezd, vyšívány tisíckami strieborných nitiek. Mama si dala tmavočervené *sári*. Aru sa cítila ako z rozprávky. Aspoň do chvíle, než vošli do slávnostnej siene a všetci sa na ne dívali útrpne. Alebo rozpačito. Jedno dievča nahlas zašepkalo: *Ona nevie, že nie je Halloween?* Aru radšej predstierala, že ju rozbolelo brucho, aby mohla odísť skôr.

„Prestaň!“ okríkla teraz Burtona, ktorý začal strkať do trojzubca boha Šivu.

„Prečo?“

„Pretože... Pretože sú tu kamery! A keď sa mama vráti, oznámi to indickej vláde a tá si na teba posvieti.“

Klamstvo, klamstvo, klamstvo. Ale fungovalo. Burton cúvol.

„Tak kde máš tú lampu?“ spýtala sa Arielle.

Aru došla dozadu expozície. Sklená vitrína žmurkala v podvečernom svetle. *Diya* pod ňou vyzerala ako obalená v tieňoch, zaprášená a nezaujímavá.

„To je *ono*?“ spýtala sa Poppy. „Vyzereá to ako niečo, čo môj braček vyrobil v škôlke.“

„Múzeum priviezlo *diyu* z Bháratu v roku 1947, keď India získala nezávislosť od Británie,“ Aru sa pokúšala napodobniť matkin kurátorský hlas. „Predpokladá sa, že lampa z Bháratu sa kedysi nachádzala v chráme v meste,“ – *najmä nezačni koktat'* – „Ku-ruk-šet-ra.“

„Kuru čo? To je čudné meno. Prečo tam bola?“ spýtal sa Burton.

„Pretože to bolo dejisko vojny z *Mahábháraty*.“

„Z čoho?“

Aru si odkašlala a nasadila sprievodcovský tón.

„*Mahábhárata* je jeden z dvoch prastarých eposov. Bol napísaný v sanskrite, starom indickom jazyku, ktorým sa už nehovorí.“ Aru sa odmlčala, aby to náležite vyznelo. „*Mahábhárata* rozpráva príbeh o občianskej vojne medzi piatimi bratmi Pánduovcami a stovkou ich bratrancov..“

„*Stovkou bratrancov?*“ zopakovala Arielle. „To nie je možné.“

Aru ju ignorovala.

„Legenda tvrdí, že rozsvietenie lampy z Bháratu prebudí Spáča, démona, a ten povolá Šivu, obávaného boha skazy, ktorý sa roztancuje po svete a prinesie koniec času.“

„Roztancuje?“ zamračil sa Burton.

„Je to vesmírny tanec,“ doplnila Aru, aby to znelo lepšie.

Keď si predstavovala tancujúceho boha Šivu, videla v duchu niekoho, kto kráča po nebi, v oblakoch sa objavujú trhliny ako blesky, celý svet sa láme a rozpadáva.

Bolo však jasné, že spolužiaci si predstavujú nejaký country tanec.

„Takže keď tú lampu rozsvietiš, svet sa skončí?“ zaujímal sa Burton.

Aru hľadela na lampu, akoby čakala, či k tomu niečo dodá. Tá však mlčala, ako to už lampy robievajú. „Áno.“

Arielle sa zaškerila. „No tak to urob! Ak vravíš pravdu, tak to dokáž!“

„Ak vravím pravdu – čo, mimochodom, vravím –, vieš vôbec, čo by to spôsobilo?“

„Nevykrúcaj sa. Jednoducho ju rozsvieť. Vyzývam ťa!“

Burton zdvihol telefón. Červené svetielko sa jej posmievalo.

Aru preglgla. Keby tu bola mama, odtiahla by ju za uši. Tá sa však hore chystala na cestu – už zase. Úprimne, ak je tá lampa naozaj taká nebezpečná, prečo by stále odchádzala a nechávala Aru tu? Áno, mala tu Sherrilyn, ale tá trávila väčšinu času sledovaním *Skutočných paničiek z Atlanty*.

Možno by sa nič nestalo. Rozsvieti len malý plamienok a hneď ho zase sfúkne. Alebo naschvál rozbije vitrínu a bude sa tváriť, že ju to preklialo. Začne chodiť ako zombie. Alebo liezť ako Spiderman. Všetkých tak vystraší, že o tom nikde ani neceknú.

Prosím, prosím, už nikdy nebudem klamať, sľubujem!

Opakovala si to v hlave, zatiaľ čo sa priblížila k vitríne a nadvihla ju. Len čo sa sklo odhalilo, lampu osvietili tenučké lúče červeného svetla. Keby do niektorého laserového lúča padol jediný vlas, prifrčalo by do múzea policajné auto.

Poppy, Arielle a Burton sa jednohlasne nadýchli. Aru sa nafúkla. *Vidíte? Vravela som, je to dôležitá vec.* Pomyslela si, že týmto skončí. Možno im to postačí. Lenže potom sa Poppy naklonila dopredu.

„No tak pohni!“ posúrila ju. „Nudím sa.“

Aru vyťukala bezpečnostný kód – dátum svojich narodenín – a sledovala, ako sa červené lúče vytratili. Do vzduchu sa vmiešala vôňa hlinenej diže. Voňalo to ako v chráme, všetkými spálenými vecami a koreninami.

„Jednoducho povedz pravdu, Aru,“ dobiedzala Arielle. „Keď sa priznáš, že si vymýšľaš, dáš nám po desať dolárov a my nezavesíme na net to video, ako si sa zamotala do vlastného hlúpeho klamstva.“

Aru vedela, že tým by sa to neskončilo. Keby si mala vybrať medzi démonom, ktorý dokáže zničiť svet, a dievčatami zo siedmej triedy, zvolila by si (zrejme ako každý) toho démona.

Bez červených lúčov pôsobila lampa nebezpečne. Akoby vycítila, že padla jedna bariéra. Aru prebehol po chrbte mráz, prsty jej zmeraveli. Kovová mištička uprostred lampy jej odrazu veľmi pripomínala upreté oko. Upieralo sa priamo na ňu.

„Ja-ja nemám zápalky,“ vykotala a cúvla.

„Ja mám.“ Poppy jej podala zelený zapalovač. „Vzala som ho bratovi z auta.“

Aru sa poň načiahla. Prešla prstom po kovovom koliesku a vyskočil plamienok. Zadržala dych. Rozsvieti ju len na chvíľku. Potom sa zahrá na hysterku Aru, vyliže sa z tejto šlamastiky a už nikdy nebude klamať.

Keď priblížila plamienok k lampe, Sieň bohov potemnela, akoby zhaslo všetko prirodzené svetlo. Poppy a Arielle podišli bližšie. Burton chcel pristúpiť tiež, ale Poppy ho odstrčila.

„Aru...“

Ten hlas akoby na ňu volal rovno *zvnútra* hlinenej lampy.

Takmer pustila zapalovač, ale stihla ho ešte zachytiť v hrsti. Nemohla odtrhnúť oči od lampy. Akoby ju k sebe priťahovala čoraz bližšie a bližšie.

„Aru, Aru, Aru...“

„Tak makaj, Aru!“ zvrieskla Arielle.

Kútikom oka Aru videla červené svetielko na Burtonovom telefóne. Sľubovalo jej otrasný rok, šalát z jedálne napchaný do skrinky, maminu zamračenú a sklamanú tvár. Ale možno, ak toto zvládne, ak sa jej nejakým činom pošťastí Arielle a Poppy a Burтона oklamať, možno jej ešte dovoľia, aby s nimi

sedávala pri obede. Možno by sa nemusela skrývať za svojimi historkami, jej život by bol konečne *dostatočný*.

A tak to urobila.

Priblížila plameň k okraju *diye*.

Keď sa prstom dotkla hlinenej misky, prebehla jej v hlave zvláštna myšlienka. Spomenula si, ako videla dokument o hlbokomorských živočíchoch. Ako niektoré z nich používajú lákadlo, napríklad guľu svetla, aby prilákali korisť. V okamihu, keď sa ryba odváži priplávať k tomu svetielku vznášajúce-
mu sa vo vode, zdrapne ju morský tvor do obrovských čelustí. Rovnako na ňu pôsobila tá lampa: malá jasná svätožiara, ktorú vysielala obluda skrývajúca sa v tieňoch...

Pasca.

V momente, keď sa lampa rozsvietila, vybuchlo Aru za očami svetlo. Z lampy vyliezol tieň, nahrbil sa a celý sa rozvinul. Vydal hrôzostrašný zvuk – bol to smiech? Nemohla sa toho zvuku zbaviť, lepil sa jej k myšlienkam ako masťná usadenina. Akoby zoškrabal a zahodil všetko ticho.

Tieňový tvor sa vymotal z lampy. Aru sa tackala a cúvala, do kostí sa jej zahryzla panika. Pokúsila sa plameň sfúknuť, ale lampa sa nedala. Tieň sa pomaličky rozrástol na nočnú moru, vysokú a pavúkovitú, s rohmi a tesákmi a kožuchom.

„Ach, Aru, Aru, Aru... čo si to vyviedla?“

3. KAPITOLA

Prebudenie

Aru sa prebrala na podlahe. Svetlá zablikali. Niečo v miestnosti páchlo, akoby to hrdzavelo. Zdvihla sa na lakťoch, očami hľadala lampu. Ale bola *preč*. Nestala po nej ani stopa, iba sklenené črepiny vitríny na zemi. Aru natiahla krk a obzrela sa...

Všetky sochy stáli obrátené k nej.

Po chrbte jej prebehol mráz.

„Poppy?“ zavolala a vstala. „Arielle? Burton?“

A potom ich uvidela.

Všetci traja stáli pritisnutí k sebe. Vyzerali, ako keď sa zastaví film uprostred bojovej scény. Poppy mala ruku na Burtonovej hrudi, on stál na päťách, zakláňal sa, akoby mal spadnúť. Arielle pevne zatvárala viečka, ústa otvorené v nemom výkriku. Zmeraveli v čase. Aru sa natiahla a dotkla sa ich.

Pokožku mali teplú. Na krku im pulzovala krv. Lenže sa nehýbali. *Nemohli sa pohnúť.*

Čo sa to stalo?

Pohľadom sklízla k červenému svetielku v Burtonovom vrecku. Telefón. Mohla by tú nahrávku vymazať. Ale telefón by z vrecka nedostala. Všetko bolo zamrznuté. Až na ňu.

Sníva sa mi. Musí sa mi to snívať. Uštipla sa.

„Au!“ zvýskla a strhla sa.

Bolo jasné, že sa jej nesníva. A svojím spôsobom boli hore aj spolužiaci. Ale ako to, že je všetko také... nehybné? Odkiaľsi mimo Siene bohov sa ozval škripot. Vystrela sa. Pripomínalo to otváracie dvere.

„Mami?“ zašepkala a rozbehla sa. Mama ten čudný zvuk určite počula a ide dole. Tá už si s tým poradí.

Pri vchode do Siene bohov Aru zbadala tri veci, ktoré nedávali zmysel:

1. Mama zamrzla s obidvomi nohami nad zemou, akoby stuhla v behu. Čierne vlasy jej ani nestihli dopadnúť na chrbát. Oči a ústa mala v panike otvorené dokorán.

2. Celá miestnosť vyzerala zvláštne, temno a plocho. Pretože nič nevrhalo tieň.

3. Ten škripavý zvuk nevydávali dvere. Vychádzal od kamenného slona.

Aru uviazla niekde medzi posvätnou úctou a zdesením,

zízala, ako sa slon, ktorý stál v múzeu desiatky rokov, odrazu prikrčil k zemi. Zdvihol chobot – ten chobot, ktorý Aru celé roky používala ako vešiak na batoh – k čelu. Znovu to zaškrípalo a vykĺbila sa mu čelúť.

Aru sa vystrašene rozbehla k mame. Chytila ju za ruku, pokúšala sa ju stiahnuť na zem.

„Mami! Ten slon je posadnutý. *Fakt* sa musíš prebrať!“

Mama sa ani nepohla. Aru sledovala jej pohľad. Vo chvíli, keď stuhla, hľadela priamo do Siene bohov.

„Mami?“

Zvnútra slona zaburácal hlas. Hlboký a drsný a stáročný. Aru cúvla.

„KTO SA OPOVÁŽIL ROZSVIETIŤ LAMPU?“ zakričal ten hlas, temný ako búrka. Aru čakala, že slonovi vyrazia z úst blesky, čo by ju za iných podmienok nadchlo. „KTO SA OPOVÁŽIL PREBUDIŤ SPÁČA Z DRIEMOT?“

Aru sa roztriasla. „T-to ja... ale nemyslela som to vážne!“

„KLAMEŠ, BOJOVNÍK! PRETO SOM BOL POVOLANÝ.“

Z otvorenej slonej papule sa ozvalo mávanie krídel. Aru prehltna.

Toto je koniec, o tom nepochybovala. Žerú vtáky ľudí? To asi závisí od toho, aké sú veľké. Alebo akí veľkí sú tí ľudia. Nechcela to skúmať, pokúsila si zaboriť tvár mame do boku, ale pod stuhnutú pažu sa nezmestila. Zvuky zo slona stále silneli. Na zemi sa pretáhal tieň, mohutný a okrídlený.

To, čo rozprávalo, vyletelo slonovi z papule.

Bol to...

Holub.

„Uf!“ vyhrkla Aru.

Mama jej často pripomínala, že holuby sú „okrídlené potkany“.

„Kde je?“ zisťoval holub. „Jeden z piatich prastarých bojovníkov rozsvietil lampu z Bháratu...“

Aru naklonila hlavu, a skôr ako sa stihla zaraziť, vyletela z nej otázka: „Ako to, že teraz znieš inak?“

Zvnútra slona ten hlas pôsobil, akoby dokázal presvedčiť horu, aby sa premenila na sopku. Teraz pripomínal jej matikára, ktorý sa raz pustil do spevu a pritom šliapol na kocku z lega. Zvyšok dňa už iba bolestivo nevrlo sipel.

Holub nafúkol hrud'. „Niečo sa ti nepozdáva na tom, ako hovorím, ľudské dievča?“

„Nie, ale...“

„Nezdám sa ti ako vták, ktorý je schopný napáchať obrovskú skazu?“

„Chcem povedať...“

„Pretože ti musím oznámiť, že ma neznášajú celé mestá. Vyslovujú moje meno ako kliatbu.“

„A čo je na tom dobré?“

„Na tom je niečo silné,“ odvrkol vták. „A keď si mám vybrať medzi dobrom a silou, vyberiem si vždy to druhé.“

„Preto si holub?“

Sú vtáci, ktorí vedia nenávisťne prižmurovať oči? Pokiaľ nie, tento to rozhodne vedel napodobniť.

„Lampa bola rozsvietená. Spáč sa začne preberať. Mojou posvätnou povinnosťou je viesť brata Pánduovca, ktorý ju rozsvietil.“

„Pánduovca?“ opakovala Aru.

To meno poznala. Bolo to priezvisko bratov z eposu *Mahábhárata*. Mama tvrdila, že každý je obdarený značnými schopnosťami a fantastickými zbraňami, lebo sú to synovia bohov. *Hrdinovia*. Ale čo to má spoločné s lampou? Žeby sa udrela do hlavy a ani si to nevšimla? Siahla si na lebku, či nemá hrču.

„Áno. Pánduovca,“ zopakoval holub uštipačne. Nafúkol hrud'. „Iba jeden z piatich bratov Pánduovcov dokáže lampu rozsvietiť. Nevieš, kam odišiel, ľudské dievča?“

Aru zdvihla bradu. „Tú lampu som rozsvietila ja.“

Vták na ňu vyvaloval oči.

„No, tak to sa môžeme so svetom rozlúčiť.“

4. KAPITOLA

Ne-kom-pe-tent-nosť

Aru niekde čítala, že keď zízate na šimpanza, bude na vás zízať tiež, usmievať sa... a potom na vás zaútočí. Nikde sa nedočítala, čo sa stane, keď budete zízať na holuba. Ale vedela, že pohľad je silná zbraň. Mama jej rozprávala historky o Gandhári, kráľovnej, ktorá dobrovoľne nosila pásku cez oči zo solidarity so svojím slepým manželom. Iba *raz* si ju stiahla, aby sa pozrela na svojho najstaršieho syna. Jej pohľad bol taký silný, že by ho mohol spraviť nepremožiteľným – pokiaľ by bol nahý. Lenže nie, on sa veľmi hanbil, nedokázal si vyzliecť spodnú bielizeň. Aj tak bol supersilný, lenže nie taký, aký mohol byť. (Aru s ním súcitila. Musel to byť poriadny trapas.)

A tak si Aru udržovala očný kontakt s holubom... iba o krok cúvla.

Nakoniec to vták nevydržal. Sklonil hlavu. Zvesil krídla.

„Posledný driemajúci Pánduovec bol taký úžasný!“ potriasol hlavou. „Posledný Ardžuna bol senátor. Posledný Judhišthira známy sudca. Posledný Bhíma bol olympijský atlét a Nakula a Sahadéva sa preslávili ako modeli, napísali fantastické bestsellery o sebazdokonaľovaní a založili prvé štúdiá jogy na svete! A pozrime sa, ako tento rod dopadol: dieťa!“

Aru si pomyslela, že to nie je fér. Aj známí ľudia bývali deťmi. Sudcovia sa nenarodili v talároch a s kladivkami.

A to viedlo k ďalšej otázke: O čom to ten vták melie? Tie mená – Ardžuna, Judhišthira, Bhíma, Nakula a Sahadéva – patrili piatim najznámejším Pánduovcom. Okrem nich existoval ešte jeden – Karna, tajný Pánduovec. V bájach tí ostatní ani netušili, že je ich brat, až kým sa nezačala vojna.

A prečo ten vták povedal *driemajúci*? Mal na mysli *spiaci*?

Holub sa zvalil na chrbát a dramaticky si pretiahol krídlo cez zobák. „Takže toto má byť môj osud,“ nariekal. „Býval som niekto. Na úrovni, aby si vedela,“ vzdychol.

„Ehm... tak prepáč!“

„No, to mi tak teraz pomôže!“ Holub zdvihol krídlo a zabodol sa do nej pohľadom. „Na to si mala myslieť skôr, ako si nás dostala do tejto kaše! Len sa na seba pozri... Katastrofa.“ Prikryl si hlavu oboma krídlami a mrmlal si popod nos: „Prečo musí mať každá generácia svojich hrdinov?“

„Počkať, takže päť bratov Pánduovcov je v každej generácii?“ spýtala sa Aru.

„Bohužiaľ,“ prikývol vták a rozhodil krídla.

„A ja k nim patrím?“

„Prosím, nenúť ma to zopakovať.“

„Ale... ako to môžeš vedieť?“

„*Lebo si rozsvietila lampu!*“

Aru sa odmlčala. Ona tú lampu *naozaj* rozsvietila. Prisunula plameň ku kovovému okraju. No bol to zapaľovač Poppinho brata. To sa neráta? A chcela lampu rozsvietiť iba na sekundu, nie ju *nechať* horieť. Nie je preto len trochu hrdinom?

„Som si dosť istý, že si Pánduovec,“ pokračoval vták. „Skoro istý. Prinajmenšom to rozhodne nemienim popierať. Čo by som *tu* inak robil? A keď sme už pri tom, *prečo* tu vlastne som? Ako to, že trčím v tomto mizernom tele?“ Zadíval sa na strop. „Kto som?“

„Ja...“

„No nič, to je jedno.“ Vták si resignovane povzdychol. „Keď už si rozsvietila tú prekliatu lampu, ten ďalší o tom bude vedieť.“

„Kto...?“

„Musíme iba prejsť Bránou mnohých. Tá vždy vie. Navyše je to omnoho jednoduchšie, než hľadať v Google mapách. To je najzmatenejší výmysel tohto storočia.“

„Si vták! Nemal by si *vedieť sám od seba*, kam letieť?“

„Ja nie som iba taký nejaký vták, ty bezočivý hrdina. Som...“ vyhrkol vták, no potom sa zarazil. „Vlastne je asi jedno, kto som. Ide o to, že toto musíme zaraziť, kým dôjde k vážnej skaze. Kadiaľ Spáč prejde v nasledujúcich deviatich dňoch,

tam čas zmrzne. Na deviaty deň sa dostane k ničiteľovi a Šiva sa roztancuje. Tým ukončí všetok čas.“

„Nemôže ničiteľ povedať: *Ďakujem, nechcem?*“

„Ty o bohoch nič nevieš,“ odfrkol holub.

Aru sa zarazila a uvažovala o tom. Nešokovalo ju pomyslenie, že bohovia a bohyne naozaj existujú, ale to, že ich ľudia môžu poznať. Videli sa jej ako mesiac: tak veľmi vzdialení, že na nich málokedy pomyslela, a dosť žiariví, aby vzbudzovali úžas.

Obzrela sa na svoju zmrznutú mamu a na spolužiakov. „Takže tu budú takto trčať?“

„Iba dočasne,“ poučil ju vták. „Pokiaľ však neprejavíš nekompetentnosť.“

„*Ne-kom-pe-tent-nosť?* V akom je to jazyku?“

Vták tresol hlavou do dreveného zábradlia. „Vesmír má krutý zmysel pre humor,“ zastonal. „Ty si jedna z mála, čo môže všetko zase napraviť. Na druhej strane si tiež tá, kto to pokazil. Takže ty a ten druhý musíte byť hrdinovia.“

Aru to veľmi hrdinsky neznelo. Vyznelo to jednoducho ako obrovský bordel, ktorý si vyžaduje obrovskú čistku. Plecia jej ovisli. „Ako to myslíš, *ten druhý?*“

„Tvoj súrodenec, kto iný! Myslíš, že sa do toho môžeš pustiť sama? Výpravy si žiadajú rodiny. Tvoj brat – alebo možno sestra, hoci neviem, či sa to už niekedy stalo – bude na teba čakať. Keď sa prebudí jeden Pánduovec, preberie sa aj ďalší, obyčajne ten najlepšie pripravený vysporiadať sa s danou

úlohou. Až doteraz to však vždy boli dospelí ľudia, nie scvrknuté kôpky hormónov a nekompetentnosti.“

„Vďaka.“

„Tak poď, dievča.“

„Kto si?“

Aru nemienila urobiť ani krok bez nejakého preverenia. Lenže pochybovala, že vták nosí pri sebe tašku s dokladmi.

Holub sa zarazil a potom povedal: „Dietátu síce neprináleží vyslovovať také významné meno, ale môžeš ma volať Subala.“ Našuchoril si perie. „Som... teda, no, bol som... to je dlhá história. Hlavná vec je, že som prišiel pomôcť.“

„Prečo by som s tebou mala niekam chodiť?“

„Nevďačné decko! A či nemáš zmysel pre *dharmu*? Toto je tvoja úloha! Mráz sa bude v Spáčových stopách šíriť ako choroba. Pokiaľ ho nezastavíme do nového mesiaca, zostane tvoja matka takto naveky. To by si chcela?“

Aru sa začervenala. Jasný, že by to nechcela. Žiaľ, zdalo sa jej, akoby sa celý svet roztočil opačne a ona ešte nenašla rovnováhu.

„Ty sa voláš Subala? To je veľmi dlhé,“ uvažovala a do srdca sa jej zakrádal strach. „Čo ak budem potrebovať pomoc a budem ťa musieť privolať? Kým to zo seba dostanem, prídem o nohu alebo o ruku. Budem ťa volať Sue.“

„Sue je dievčenské meno. Ja som muž!“

Aru, ktorá často musela počúvať Sherrilynine nahrávky Johnnyho Casha, so Subalom nesúhlasila.